

La Cavalcada
al·legòrica...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...o al·legories
que maten

Ay V - Núm. 199

Barcelona, 17 d'abril de 1935

Preu: 20 cèntims

Encara som autònoms

Els eterns descontents i pessimistes, que sempre criden el mal temps i no paren de queixar-se de suposades mutilacions de les llibertats catalanes, hauran quedat ben convençuts després de veure l'esplendor amb que s'han celebrat les festes del 14 d'abril, prova palpable i feaent que Catalunya, malgrat tot el que es digui, no ha deixat de gaudir de la més ampla autonomia.

I això no és amb paraules que es demostra, ni amb fets, sinó, cosa molt més important, amb fets i paraules. Només cal fixar-se en la diferent manera de celebrar el 14 d'abril ací i a Madrid i llegir, després de les paraules plenes d'entusiasme i optimista fe republicana del President de la Generalitat de Catalunya, les lamentacions pessimistes del ministre de Comunicacions senyor Jalón, quan deia, en sortir del Consell de ministres de divendres:

«Alguns periòdics diuen amb raó —ha continuat dient el senyor Jalón— que el programa de festes amb motiu de la proclamació de la República, és pobre i raquític. En efecte, tan raquític és, que ni tan solament mereix anomenar-se programa. En realitat només compta amb dos o tres números peculiars de les solemnitats d'aquesta índole: un banquet diplomàtic, atorgament de la distinció de Ciutadà d'Honor i festa infantil patrocinada per S. E., que se celebrarà demà al Monumental Cinema.

La meua aspiració com a ponent en la matèria s'ha xifrat, si el temps no deslluix la cursa de despeses, en el programa de despeses de tot allò preparat i que es compagin de manera que no calgui votar cap crèdit. Els temps no són per a malbarataments, i quan tant i anguixoses necessitats solliciten l'ajuda de l'Estat, creuen els meus companys de Govern, i crec jo, i m'atreveixo a assegurar que també ho creu l'opinió pública, i així és que no podem invertir milers de duros ni de pessetes en cavalcades, revellies i focs artificials, ja que, dissortadament, s'ha despesat molt en pólvora per part de tots.»

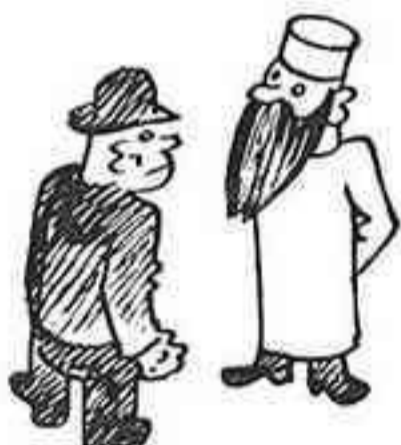
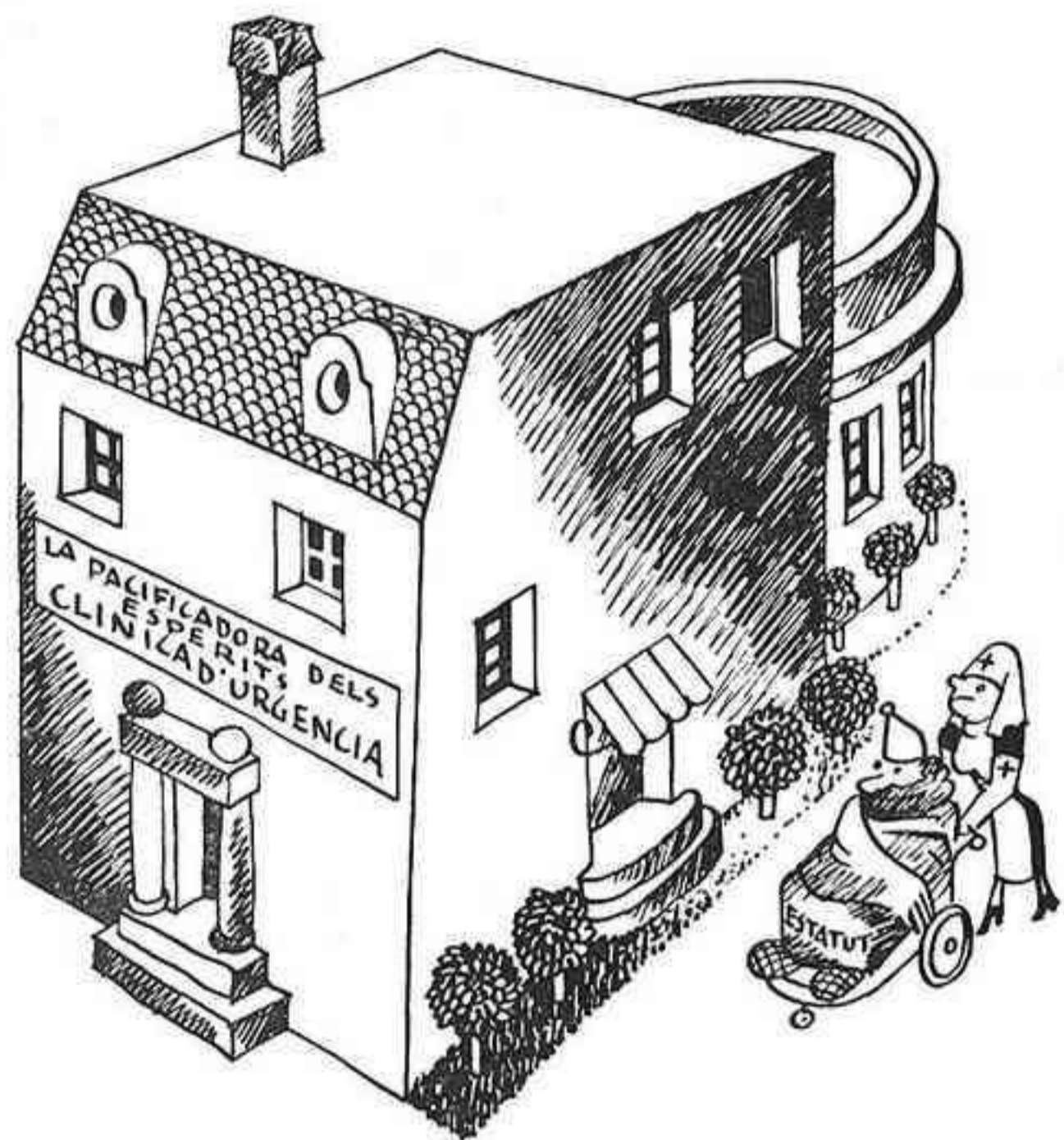
EL NOU ESTAT DE GOERING

Berlín, 15. — La senyora de Goering ha donat a llum un formós nazi.

El naixement ha ofert certes dificultats perquè sembla que el nou nat volia venir al món amb el braç enlaire.

WOLF

Aquest núm.
d'El Be Negre
ha passat per
la censura

—L'estat de guerra, com està?
—Millor; ja s'aixeca.

L'entusiasme invisible La conferència de Stresa

Des de l'estrena de *L'home invisible* al Tivoli, que a Barcelona es venien notant estranys fenòmens d'invisibilitat. Sembla, en efecte, que s'havia establert cap a Barcelona un corrent turístic invisible que un dia o altre ens havia de donar una sorpresa.

I aquesta sorpresa vingué amb les festes del 14 d'abril. Els carrers de Barcelona s'ompliren, com anunciaven els anuncis de les festes, d'una massa imponent de festers i turistes de totes menes, però principalment d'una procedència de la ciutat invisible de Kirege. La multitud invisible no deixava circular pels carrers i tot respirava una invisible animació.

Aviat els barcelonins compreguerem que calia correspondre a les invisibles atencions dels nostres invisibles i entusiastes visitants, i els balcons s'ompliren de domassos invisibles i de banderes catalanes i republicanes invisibles que reflectien la satisfacció invisible amb que els catalans de totes les opinions celebraven el quart aniversari de la República invisible.

Però, com que no tot havia d'ésser invisible, sinó que calia agermanar les dues coses, foren molt visibles el te de la Generalitat, diumenge a la tarda, durant el qual es feren invisibles les culleretes; els focs artificials, en els quals col·laboraren els millors piròtecnics, amb un desinterès, però, invisible, i la cavalcada de dilluns, invisible gràcies al devesall de bombetes.

Des de l'Exposició, no s'havia vist una gentada semblant. Aquests dies tampoc no es veié. Els filatel·listes esperem amb daler l'aparició dels segells commemoratius de les festes.

gran per a la causa de la pau.

Stressa, 12. — S'han reunit novament els representants francesos, anglesos i italians, sota la presidència del senyor Mussolini.

El sol fet que la conferència continuï celebrant-se es considera ja com un èxit.

Stressa, 12. — En el telegrama anterior ens havíem descuidat de fer constar que els representants francesos, anglesos i italians s'havien reunit sota la presidència de Mussolini, per tal d'anar a una solemne sessió de pescar amb canya al llac Major.

Aquesta tarda es tornaran a reunir.

Al migdia ja s'havien també reunit amb motiu del dinar de gala amb què els ha obsequiat la municipalitat de Stressa.

Stressa, 13. — Els treballs de la conferència segueixen el mateix ritme accelerat que ahir. Desdejunis, aperitius, dinars, passeigs en barca, tes, sopars, concerts, funcions teatrals, res no és escatimat per tal de cercar l'equilibri europeu.

Stressa, 14. — La Conferència s'ha acabat. Ha estat un èxit. Els hotelers estan desolats de que s'hagi trobat tan aviat l'equilibri europeu.

Stressa, 14. — En vista de l'èxit de la Conferència, se'n celebrarà una altra molt aviat, a Roma o a Venècia.

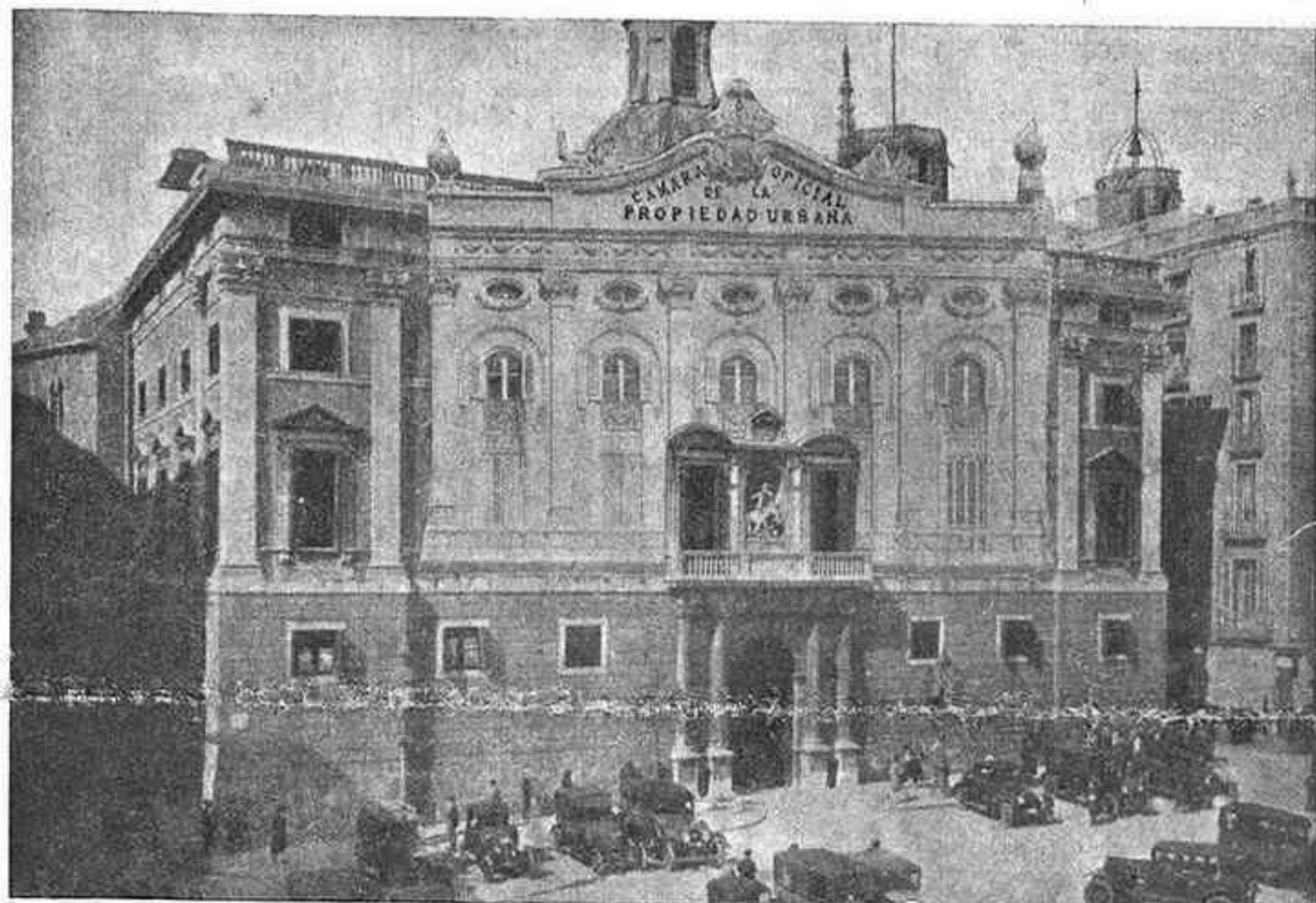
Sembla que Itàlia ha trobat finalment la fórmula per combatre la crisi del turisme.

Londres, 14. — L'opinió anglesa està molt satisfeta de que el rearmament alemany hagi permès aquest gran triomf de la pau. Hom confia, però, que la conferència que s'organitzarà després de que Hitler s'hagi anexionat l'Àustria, representarà encara un triomf més

Gràcies al patriotisme, Catalunya ja torna a tenir traspassats els serveis

Per celebrar-ho com cal, hem commemorat el 14 d'Abril el dia 15

En aquests dies solemnes, d'emoció laico-religiosa, quan el matrimoni separat l'Església i l'Estat es prepara, la muller, a commemorar la Passió i acaba de celebrar el marit la proclamació de la República, Catalunya sent la seva ànima que l'aguanta transportada de joia i de gratitud i d'ací d'allà—de Barcelona a Madrid i de Madrid a Barcelona—en sentir-se finalment compresa i respectada, estimada i ajudada per primer cop des que els grecs desembarcaren a Empúries. Catalunya, en efecte, i la premsa, que és el mirall de l'opinió, ho ha reflectit a bastament sent l'eufòria del recobriment i de la Renaixença, però no de «La Renaixença» editada en el llibregarrer de Xuclà, sió de la Renaixença de les seves llibertats, i es sent el cor ple de gratitud per tots aquells que lluitant i arrisquant els uns contra els altres les hi han retornat. Gràtitud al promom il·lustre que no ha parat de picar l'ulled. Gràtitud al senyor Portela, que corregirà el decret. Gràtitud al senyor Anguera de Sojo, que donà motius perquè el decret pogués ésser la fita suprema de les aspiracions de Catalunya. Gràtitud a *La Veu*, que amb les seves campanyes, diu que ho ha aconseguit tot; gràtitud a *El Noticiero Universal* que, com el seu nom indica, en donà notícies; gràtitud a *La Noche* i a *El Dia Gráfico*, perquè ens notícies arribaren de nits i altres de dia. Gràtitud a tots els que no hi han fet

Amb motiu de les festes, alguns edificis han decorat escaientment llurs façanes.

(Es una foto BE NEGRE)

«EL BE» OBRE UNA ENQUESTA

En saber aquestes importants coses, el director general d'informació d'EL BE NEGRE va cridar el redactor de la secció, que donava la

suspensió de l'Estatut, tothom plo-rava, i ara ... tothom riu perquè la tornem a tenir. I a qui es deu tot això sinó a mi?

Li donarem les gràcies i ens acomiadarem.

—Jove!—ens cridà—. Recordi's que a casa meua només jo truco fent ring ring ring! Un altre dia que vostè ho fés em podria pensar que sóc jo, i, com que sabia que sóc a dins, no l'obriria i es faria la punyeta.

EL SENYOR DURAN I VENTOSA

—Doon Llullús...
—Ja veniu de veure l'Anguera, i us deu haver dit que tot es deu a ell.

—Com ho sap?
—U! Amb trenta anys de catalanisme i honrada administració, volem que no ho sàpiga? Però no us el creieu pas. Es a *La Veu* que es deu. Ha estat *La Veu* la que ha defensat a peu...

—I a cavall, no?
—També, també a cavall; però, com rediantre ho sabeu si no teniu els trenta anys de catalanisme i honrada administració?

—Es que som periodistes.
—Ah, té raó. Doncs ha defensat sempre el retraspàs de serveis excepte el de l'Ordre Públic per tornar a l'Estatut de l'any 19, i ja el veieu; ja el tenim. Tenim governador general; ho tenim tot, en una paraula.

EL SENYOR EMILIANO IGLESIAS

Madrid, 16 (som a Madrid).—El senyor Emiliano Iglesias ens ha rebut amb les maletes obertes.

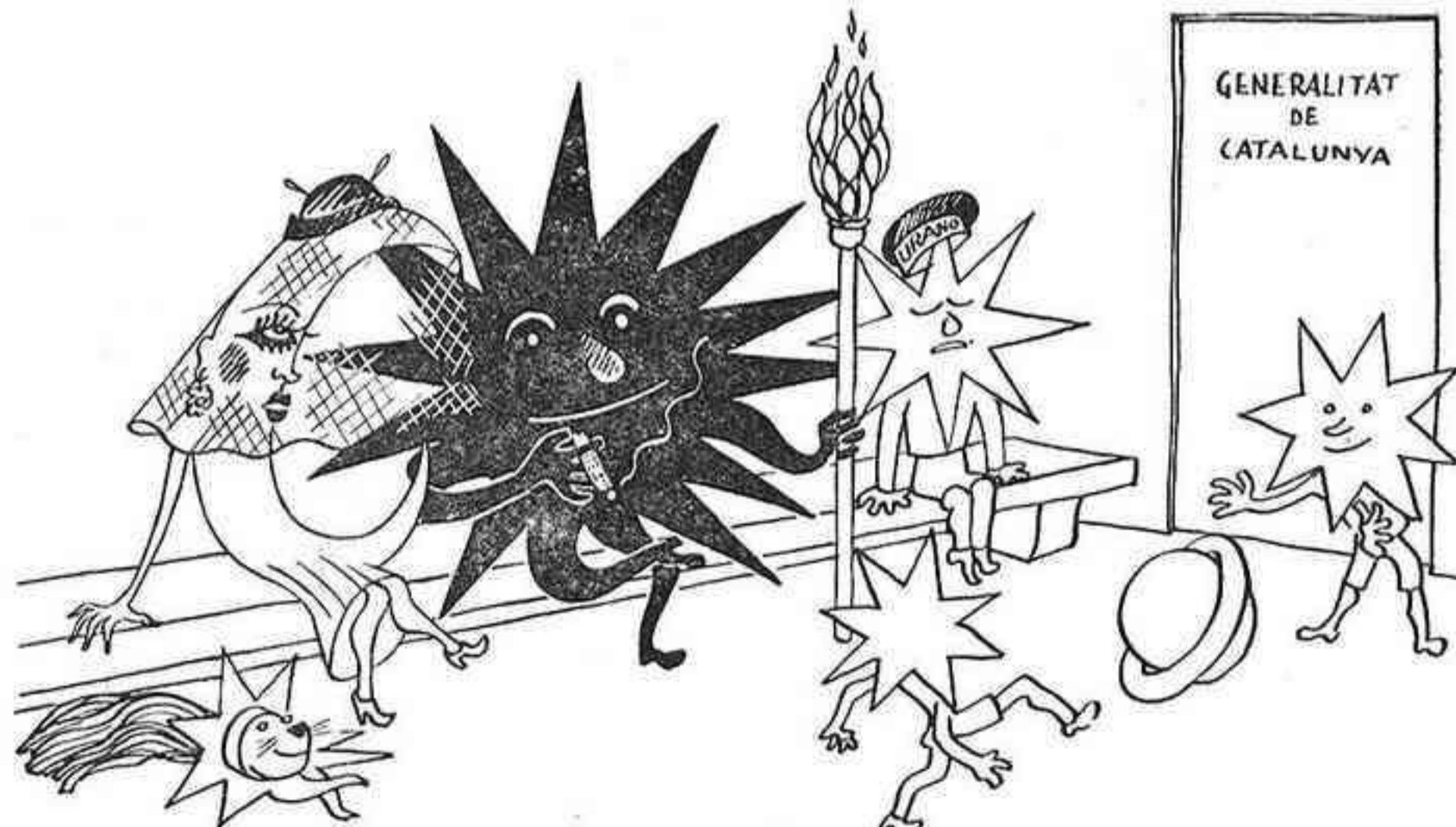
—Ya ve usted. Me voy a México.

—Caraxo! Doncs nosaltres veniem a fer-li unes preguntes, si no ens les hagués de fer pagar molt cares.

—Hable, hable; pero manos arriba, amigo, que tengo prisa.

—Naturaca, hombre. Quién sería sino nuestro ilustre caudillo que devolvería la bien entendida autonomía a Cataluña? Nosotros, sabe, somos autonomistas. Pero nada de Estatuto. Eso fué una debilidad que ya pasó a la historia de España.

El lector ens perdonarà la mala

Els serveis meteorològics han estat retraspassats. El Pare Sol. — Ja tornem a dependre de la Generalitat.

(Dels diaris)

res perquè no entrebantant-lo hi han ajudat, i sobretot, gràtitud a l'eufòria que fa que tots estiguem tan contents.

La primera notícia del recobriment de les llibertats de Catalunya la publicà *L'Instant* de divendres.

casualitat que era ell mateix, com s'estila en els grans rotatius, i li ordenà que obrís una enquesta entre les personalitats més destacades en l'inapreciable servei que acabava de rebre Catalunya.

Rebuda l'ordre del seu cap, els peus del redactor es posaren en moviment i poc temps després l'enquesta estava enllestida. Heu-vos-la ací:

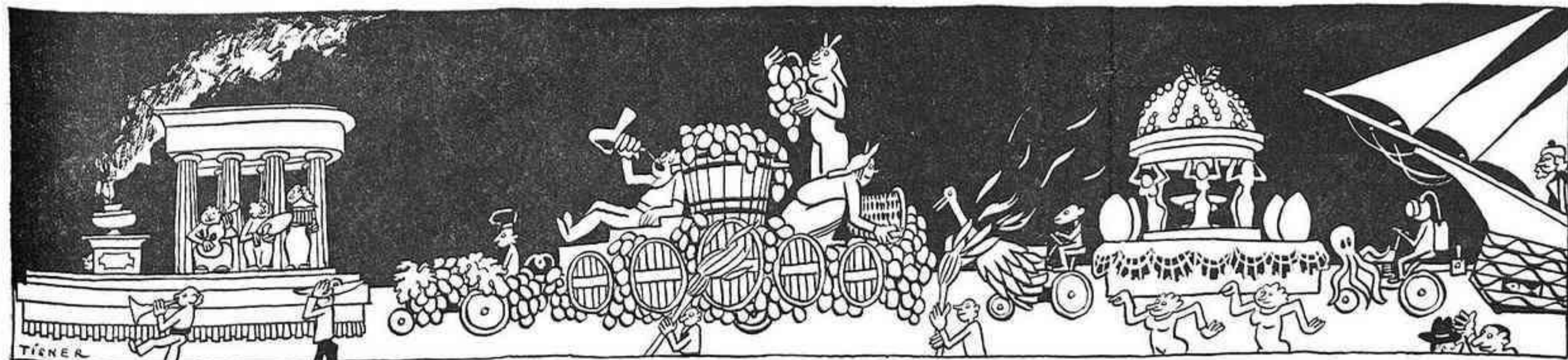
EL SENYOR ANGUERA DE SOJO

Trucarem: Ring... ring... ring!
—Vostè dirà—ens digué ell.
Li exposarem l'objecte de la nostra visita.

—Hable, hable; pero manos arriba, amigo, que tengo prisa.

—Naturaca, hombre. Quién sería sino nuestro ilustre caudillo que devolvería la bien entendida autonomía a Cataluña? Nosotros, sabe, somos autonomistas. Pero nada de Estatuto. Eso fué una debilidad que ya pasó a la historia de España.

—Vostè dirà!
—Doncs ja ho veieu. Quan el 2 de gener es va aprovar la llei de

LA CAVALCADA

—Tot el que veu és altament simbòlic.
—Si: s'imbolica que fa fort!

lletra de la nostra informació, ja que, havent perdut l'estilògrafa, l'escrivim a Telègrafs amb una de les plomes de la casa.

EL QUE SE'NS TORNA

Madrid, 16 (urgent). —

Cataluña recobrarà con este decreto sus más preciadas libertades y sus más importantes servicios, y se verá para siempre libre de las ataduras de la hidra separatista que tan angustiosos momentos le hicieron vivir. Desaparecerán de su horizonte los negros nubarrones, las graves preocupaciones que consiguen traer anejas la responsabilidad de mantener el Orden Público y cuidar de la enseñanza de los niños. Cataluña merece verse libre de preocupaciones y ha de serlo. Por esto nosotros procuramos quitarlas. Pero no quiere esto decir que hayan de fallarle distracciones, y por esto le devolvemos el servicio de Pesas y Medidas y la administración del Servicio Meteorológico, la importancia de los cuales sus mismos nombres indican.

Con las Pesas y Medidas, Cataluña, esta productora región, aprenderá a producirse con medida y a pesar sus decisiones. El Servicio Meteorológico, por su parte, tiene importancia capital para una región agrícola, a la cual contribuirá poderosamente a enriquecer, ya que como he dicho que su nombre indica, el servicio mete oro y es lógico que así sea bien administrado, dondequiera que se aplique.

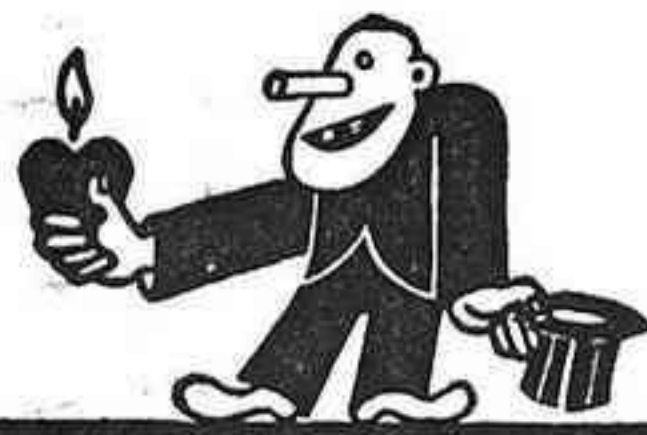
El de Pesas y Medidas, la comprobación autónoma de las distancias por carretera en los observatorios astronómicos de la región autónoma y de los pesos y medidas en los comercios y bevercios. Bien administrado este servicio puede producir pingües beneficios siempre que se tenga la suficiente mano izquierda.

En cuanto a la administración del Servicio Meteorológico, puede ser todavía más productivo en una región tan industrial. Tengo entendido que tienen ustedes un Atlas de Nubes. ¿Por qué no lo convierten en catálogo acompañado de una tarifa de precios adecuada? Con mucho menos para ofrecer, los hombres del Partido Radical hemos llegado donde usted nos ve.

La Administración podrá comportar, en colaboración con el obispado, una Oficina de rogativas para la distribución de la lluvia, y los viajeros catalanes podrán correr el artículo en las áridas tierras de la Meseta. Tenga en cuenta, para hacerse cargo de la importancia del servicio, que se trata del tiempo y que hay que saber aprovechar el tiempo, como nosotros, porque, como dicen los ingleses, en inglés, claro, el tiempo es oro.

—I no ens traspasaran res més? —Ya ha visto que se ha retrasado el estado de guerra al Estado y se ha restituido a Cataluña el de alarma. Pronto se autorizarán los traspasos de comercios y, si no hay novedad, no tardará en traspasarse a Cataluña la Ley de Jurisdicciones.

amb el cor a la mà

ELS AUTORS NOSTRATS

El senyor Bartomeu Soler—Bartolomé Soler, com a ell li agrada que li diguin—és l'autor d'un llibre aparegut no fa pas molt, que es titula *Cataluña en España*.

Etcètera, etcètera. El senyor Soler, que va escriure aquest llibro, aprofitant l'amable actualitat del 6 d'octubre, anava per Madrid adalerat en la recerca de felicitacions i d'encoratjaments per part dels patriotes espanyols. Val a dir, però, que aquests no n'hi feren gaire cas. Les febres altes de l'octubre ja havien passat. Ni el mateix Royo Villanova s'hi acabà d'entusiasmar.

Don Bartolomé, naturalment, envià el llibre a tots els diaris madrilenys; però tampoc aquests llançaren les campanes a vol. Un dia, el famós autor trobà el director d'El Sol, senyor Massip: —¿Ha recibido usted mi libro? —¡Ah!, ¿guerrá usted decir aquella canallada? Sí, la he recibido...

—Si usted considera que es una canallada, ¿por qué no lo dice en su diario? —féu, tot estrat, don Bartolo.

—¿Qué más quisiera usted!—respongué, donant l'entrevista per acabada, el director d'El Sol—. No publicaremos ni una sola línea.

En vista d'això, esperem que el senyor Bartomeu Soler, d'un moment a l'altre, se'ns tornarà a fer catalanista.

—Mira, papà: un home d'Olesa.

UN ALTRE EXIT D'EL BE

Fa dues setmanes anunciàvem que gràcies a l'ajut del Sindicat de Metges de Catalunya, que li havia retut un homenatge que ell li havia ofert, el doctor Pere Huguet i Puigderrajols, el gran humorista de la medicina i cirurgia, anava de dret a ocupar un alt càrrec a la Sanitat del país. La imprudència i l'afany de donar notícies d'El Be va, però, fer reflexionar els homenatjadors homenatjats i, lliurant-se a profundes meditacions, decidiren ajornar el seu suport fins que l'interessat fos un altre.

Dintre la divertida classe mèdica és molt celebrat el record del famós banquet, i cap dels assistents no lamenta no haver pagat el cobert.

NOTA DE «SUCIETAT»

La polèmica entre el més gran novel·lista de Catalunya Sebastià Sánchez Juan Arbó i el més gran novel·lista de Catalunya Imprudència Bertrana, ha acabat en duel. En duel a epistola damunt les pàgines de La Veu.

Hom els coneix, per la seva agressivitat i valor a tota prova d'educació, amb el sobrenom col·lectiu d'«els epistolers de La Veu de Catalunya».

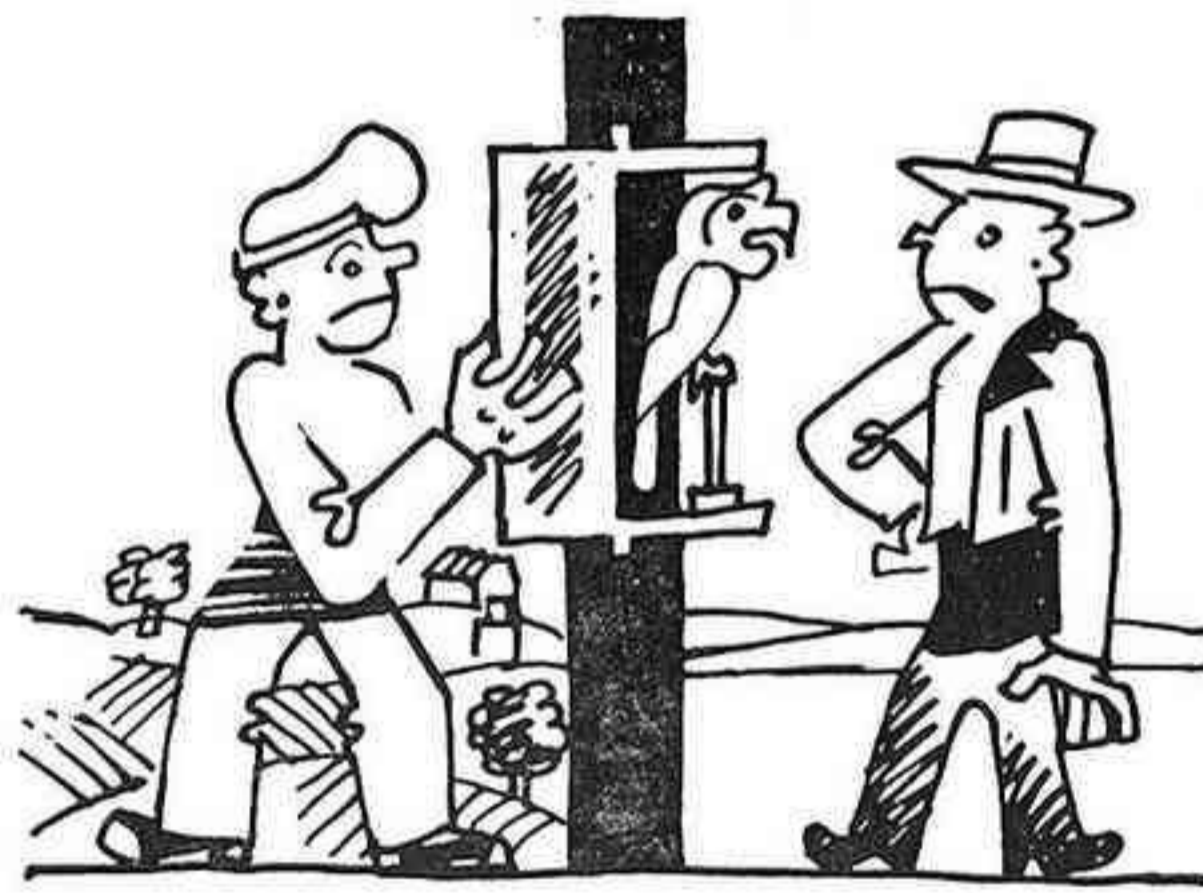
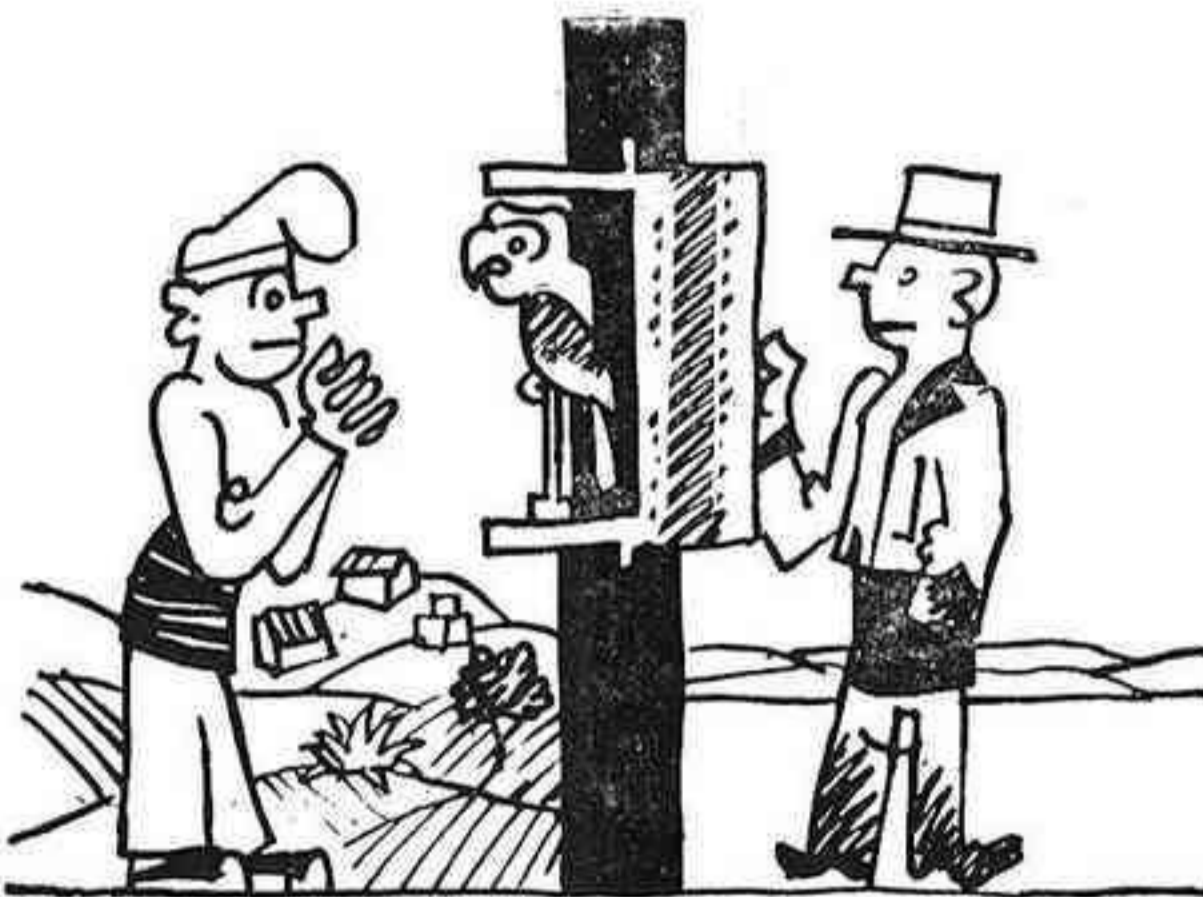
Guillermo Tell

NOVA URBANITZACIO (FINCA TORRE DEL BARÓ)

Quaranta milions de pams quadrats de terreny dintre el terme municipal de Barcelona es dividiran en SOLARS per a la construcció de Cases, Xalets, al comptat i a terminis de 10 a 20 anys. En inaugurar aquesta Urbanització donem com a REGAL 200 solars a 10 cèntims el pam quadrat

lliure de despeses d'escriptura i plans Despatx: Corts Catalanes, 602, 4.rr - Telèfon 21809

El lloro de l'Estatut

El darrer cop de Torn

I UN BE... SALA PARÉS EXPOSICIONS DE PINTURES FRANCESC GALI I MARTI VIVES VENDA D'UNA COL·LECCIÓ DE PINTURA CATALANA

Les potències europees s'han declarat la pau.

Totes, però, es preparen per l'armistici.

Corre el rumor que entre els mil jutges que han estat destituïts s'hi troba El jutge està malalt.

La raó social Niella-Molière, amb aquest motiu, ha rebut moltes felicitacions.

Goering ja té una altra creu: la del matrimoni.

La senyora del ministre alemany, quan hagi de tenir un fill es declararà en estat de Goering.

El fill que tinguin, segurament serà ari; ari, allà! Perquè aquí no les mirem aquestes coses.

La guàrdia urbana amortitza plaques que és un gust.

D'ascendir, ara, se'n diu amortitzar.

L'Emiliano ha estat nomenat ciutadà d'honor de la República.

El Servei Meteorològic ja el varem tenir una temporada.

El que ens va fer veure les estrelles, però, va ésser una altra cosa.

La República, per celebrar el seu aniversari, s'ha comprat uns mitjons Molfort's.

Doneu-me un paper de barba i embolicaré el món.

CAMISERIA I SASTRERIA ULTRAMODERNA, DANIEL'S RAMBLA CATALUNYA, 13

Mercat d'Ocasions Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes TOT D'OCASIÓ Corts, 414 - Tel. 30422

CORREU... HI TOT! Crisòstom. — S'aprofitarà, amb aquell amor per les bones coses... Kim Pan C. — Les ovelles que ens trameteu, gaudeixen de bona salut.

C. Or Secat. — El mateix li diem. Allò altre d'aquell senyor, potser no val la pena d'insistir-hi.

J. B. de Girona. — Sou servit... i l'altre també.

Dràcula. — Bona! Àguila Imperial. — L'ovella ja va sortir la setmana passada. Tenim la intenció de fer el número del qual parlem.

O. Sos. — Coneixiem l'anècdota, que és magnífica, però creiem que la censura no opinarà igual. Deixem Badalona a les vostres mans.

Cavets. — Déu no us ha cridat per aquest camí.

Pura. — Bé... i els seus fills? Sheek. — Provarem de servir-lo.

Cabreta. — Dolenta! Ens tenies molt abandonats!

—Pobre home! Pateix dels palmons!

AMICS DE LES PROCESSIONS

El Diari d'Igualada ha dedicat un esplèndid article a les processons, i diu que ja és hora que aquestes manifestacions religioses recorrin novament els carrers de la ciutat.

sobretot després de les pallasades que varen exhibir-se pels nostres carrers els dies de Carnaval, interrompent inclús el trànsit rodad per les Rambles per espai de molta estona.

Creiem que els drets de Déu estan molt pel damunt dels del Carnestoltes.

D'acord.

Per altra part — insisteix Diari d'Igualada — quins perjudicis porten a la població aquesta classe d'actes religiosos en l'ordre material? Cap; ben al contrari, són molts els rams de la indústria i establiments comercials que en surten beneficiats.

D'acord altra vegada. Sobretot, després de veure que, per acabar, el diari igualadí qualifica tot això de

reviscolament espiritual que arreu de la nostra Catalunya es manifesta ben palesament.

El que es manifesta ben palesament és que amb catòlics d'aquesta mena qui no s'hi entén és ben bé perquè no vol.

—Aquests llums, quan els vulguin amortitzar, què en faran? —Pots comptar: fars de l'Exposició.

EL NOI DE TENA

No es tracta del popular personatge mort ja fa uns quants anys, sinó de l'autèntic noi de Tena, o sigui el noi Luca de Tena.

Aquest jove perfumista ha enviat uns circulars a metges, advocats, etc., en les quals els ofereix uns gangues extraordinàries en combinació amb una subscripció d'allò que ell, en un rapt d'entusiasme, en diu una revista il·lustrada: ens referim a Blanco y Negro.

Alguns catalans que han rebut les proposicions del perfumista monàrquic de Madrid-Sevilla ens comuniquen que les han retornades amb una nota que diu: No fem comandes a viatjants de l'A. B. C.

Ho fem públic per si a algú li agrada la fórmula, la qual, com es pot veure, no és més que una simple paròdia de la que en circumstàncies solemnes emprèn certs germans d'Ibèria.

UN MISTERI ACLARIT

Recollit de la informació donada per La Publicitat per ràdio, a les nou de la nit del dia 5 d'abril de 1935:

«El senyor Pich i Pon va rebre als periodistes al Palau de la Generalitat.

El senyor Pich com a Alcalde diu... Com a President de la Generalitat diu... Com a Governador general diu...

Guillermo Tell

RESTAURANT «GLACIER» POLLASTRO ALLO SPIEDO BOTA MAGICA 30 ANYS VISITEU EL RESTAURANT DE MODA «GLACIER» RAMBLA DEL MIG, 19 PLÇA FRANCESC MACIÀ, 3 TELÈFON 22503 BARCELONA

Si recordem els nostres temps d'escola, tenim, per exemple:

DOCTRINA CRISTIANA

LLIÇÓ 46

P. — ¿Hay un solo... Pich? R. — Sí, padre, hay un solo Pich, pero en tres personas iguales y distintas, que son la Santísima Trinidad.

LLIÇÓ 47

P. — ¿Cómo se llaman las tres personas de la Santísima Trinidad? R. — Las tres personas de la Santísima Trinidad se llaman: Alcalde, Presidente de la Generalidad y Gobernador de Cataluña.

LLIÇÓ 68

P. — ¿Qué quiere decir tres personas realmente distintas? R. — Tres personas realmente distintas quiere decir que en... Pich una persona no es la otra, siendo sin embargo todas tres un solo... Pich.

LLIÇÓ 69

P. — ¿Cuál es la primera persona de la Santísima Trinidad? R. — La primera persona de la Santísima Trinidad es... Alcalde.

LLIÇÓ 70

P. — ¿Cuál es la segunda persona de la Santísima Trinidad? R. — La segunda persona de la Santísima Trinidad es el Presidente de la Generalidad.

LLIÇÓ 71

P. — ¿Cuál es la tercera persona de la Santísima Trinidad? R. — La tercera persona de la Santísima Trinidad es el Gobernador de Cataluña.

LLIÇÓ 72

P. — ¿Cada una de las personas de la Santísima Trinidad es... Pich? R. — Sí, padre; cada una de las personas de la Santísima Trinidad es Pich.

LLIÇÓ 73

P. — Si cada una de las personas de la Santísima Trinidad es... Pich, ¿las tres personas serán tres Pichs? (tercer pis). R. — No, padre; las tres personas no son tres Pichs, sino un solo Pich, porque tienen una misma y única naturaleza.

FAZANY 3

D'EL BE NEGRE DE 19 D'ABRIL DEL 1932

Monstres de la política

El senyor Ventosa i Velasco

El senyors Ventosa i Calvell, lligaire, i Martínez de Velasco, agrari, en vista de llur afinitat d'idees, han decidit només formar un sol personatge i anomenar-se Ventosa i Velasco.

Tan aviat com tinguérem notícia de l'existència d'aquest monstre, cutàrem a interviuir-lo.

—Déu-lo-guard-li férem en català.

—Hableme por el otro oído; por éste no entiendo la jerga — ens va respondre amb l'agror natural dels agraris.

Passàrem a l'altra banda:

—¿I la qüestió religiosa? —Cal anar amb prudència; hay que ser intransigente hasta el colmo; la llibertat i la tolerància recomanen un assenyat revisionisme; sí, amigo mio; en estas cuestiones nunca se es bastante radical—seguí el monstre.

—¿I la República? —¿Qué li diré? qué quiere que le diga?; jo crec; jo estimo; em sembla; me parece; que vaja; que bueno! — anava fent, amb indecisió, Ventosa i Velasco.

I de la qüestió agrària? —Els ulls de l'home doble brillaren per quatre, i exclamà: —Res, res... nada, nada; cal no tocar el capital; el capital es sagrado; ...

A l'últim, el doble personatge havia retrobat el seu centre.

Guillermo Tell

El Be a les fosques

LES ESTRENES

Avui començarem per parlar del programa d'un cinema no pas gaire afavorit ni temptador, i hi començarem perquè aquesta setmana — aliquid bonus dormitat Metropolis — ha estat una excepció. Aquesta setmana al Metropol ens han donat un bon programa el film de base del qual, cosa estranya en un cinema de la dreta (i tan dreta) de l'Eixample, era un film d'escàndol, i d'escàndol financer per fer-ho més escandalós.

La Banca Nemo, que és com es titula el film, va ésser oberta després de l'escàndol Stavisky, va produir molt soroll a París. Ací no n'ha produït gaire degut a la manca d'initiativa per a la propaganda i a les vint ratlles d'anuncis fatals. És un film que podríem dir que és el Topaze de la banca, no tan càustic però igualment ben intencionat i divertit. En ell s'hi ensenya la manera com els subalterns poden ascendir i fer-se amos de les banques i els procediments més eficaços per fer-se seu tot un Govern. A remarcar les escenes del començament, un Consell de ministres que està en perill de crisi i l'escena final.

No és ben bé l'afer Stavisky perquè aquest afer va acabar per rebentar. És més aviat una secció per A B de tot els afers que encara no han rebotat i que per ara van bé, però és un film que aclareix extraordinàriament les coses per als que, no versats en les ciències bancàries, no havien acabat d'entendre les coses de l'afer Stavisky. Un film per vigilar quan es torni a projectar i anar-lo a veure on sigui.

MARYLAND
Plaça Urquinaona, 5.-tel. 21966
Tarda: 3'30, 5'30 i 7'30 (contínua) Nit, a les 10.
Dissabte de Glòria ESTRENA del formidable film heroic
Guillermo Tell
DOCUMENTAL I DIBUIXOS
Butaca: 2'20; a les 7.30 1'65

L'altre film del Metropol no semblava pas, tampoc, massa apropiat per un barri com el d'aquest cinema. És un vodevil una mica desordenat, no pas perquè hi hagi allò que se'n diu en carnisseria pit i cap de costella, sinó perquè hi ha sotana. El campen del regiment és un capellà de bosc que el fan vestir de soldat per salvar el fill del senyor noble del poble que ha desobedint del regiment i, en substituir-lo fa tot allò que faríem els que no hem servit mai: saludar treient-se el casquet, anar amb paraigua, enguendar els superiors, etcètera, i a l'últim ha de boxar i tot i guanya el matx. Per això potser l'han projectat; perquè representa una victòria de les dretes.

Una festa en Hollywood és un film Metro que projectaven al Coliseum i per celebrar les festes del 14 d'abril per endavant. Jimmy Durante n'era l'organitzador, com si diguéssim el gestor. Hi eren convidats Polly Moran i Lupe Vélez, i Stan Laurel i Oliver Hardy i Mickey Mouse i etc., etc.

Com es pot suposar, aquestes festes es componien de diversos números entre els quals el més celebrat és un en el qual hom s'hi deu amagar l'ou. També hi ha una desfilada militar de Walt Disney que és potser el millor de les festes. Naturalment, de Hollywood.

A remarcar, també al Coliseum, i també la setmana passada, un documental curt sobre Egipte, molt ben fet, però molt curt. Massa curt.

ACTUALIDADES
Sessió contínua de 3 tardes a 1 matd.
Noticiari Fox Mundial
Camí de Damasc
Tierra Santa
CHRISTUS
Sonoritzada i comentada en espanyol
Solent únic: UNA pesseta

Al Maryland ens ensenyaven en el darrer programa que quan els déus es proposen d'enfonsar algú, ja ha begut oli. L'estrany és, però, que en un cinema catòlic com el Maryland presentin articles de la competència. Cal reconèixer, de totes maneres, que això demostra la imparcialitat de l'empresa. El film es titula, com el lector pot suposar si ha llegit els anuncis, *Lo que los dioses destruyen* i el protagonista és aquell actor de caràcter tan bo que es diu Walter Connolly que sol fer papers de desesperat. El que els déus destrueixen és, precisament, el protagonista, que era un director d'escena famós que en un naufragi, en comptes de deixar-se ofegar, se salva vestit de dona i això l'enfonsa per sempre més, de tal manera, que no gosa dir que s'ha salvat i ha de passar per mort i enterrat. L'assumpte, com es pot veure, s'aparta una mica bastant d'aquests films d'amors que acostumem a veure. Per apartar-se'n més, ni tan sols la dona del protagonista l'enganya ni es casa amb un altre. No cal dir, doncs, que el film és interessant. Ara, que per denotar la competència, hi fan sortir una escena teatral estil pare Laburu que passa dins d'una catedral amb un altar i unes orgues i una pecadora que es mor en allò que en diuen a les novel·les per entregues *las gradas del altar*, que està a punt de dèstier tot l'efecte del film. Sort que després es veuen una colla de bisbes, monges i cardenals entre bastidors que ens indiquen que tot és comèdia.

Guillermo Tell

Com nosaltres demanàvem, va continuant al programa del Maryland *Una visió de les Balears* amb la bella música de Baltasar Samper encara que amb aquells metres dels principals hotels de Palma. Però ja se sap que per fer films s'han de fer moltes concessions i de vegades anuncis i tot.

Al Fantasio ens han fet la Passió. La Passió no de Nostre Senyor, sinó de Cecil B. de Mille, i no pas

DISSABTE DE GLÒRIA EN EL SALO
CATALUNYA
Un gran film directe en espanyol "El signo del zorro" reviu en Cruz Diablo
Una exclusiva FEBRER I BLAY

en vers, sinó en mut i en versió. És a dir, aquell *Rey de Reyes* d'Olesa amb un Jesús de botiga de sants i una Mare de Déu i una Magdalena de fotografies de Cróvia, i un Pilat de revista del *Cómic*. El que és fet amb més empenya és el terratrèmol després de la crucifixió, però és fet amb tanta empenya i mor tanta gent, els que queden vius s'espanten tant, que el que no es comprèn és que després no es facin tots cristians en una mena de conversió col·lectiva i a preus reduïts. Es veu ben clar que Cecil B. de Mille superà amb el seu terratrèmol la mateixa realitat, perquè els jueus són massa vius per no veure que hi havien de perdre. Però Nostre Senyor sap fer les coses molt millor que Cecil B. de Mille. Per alguna cosa no és Cecil B. de Mille.

Música en el aire és un film alemany fet a Hollywood per la casa americana Fox i parlat en anglès. La cosa sembla complicada però no ho és tant si diem que figura un film alemany que figura que passa a Alemanya i que figura que els personatges són alemanys i la música alemanya.

Però hi surt Glòria Swanson, que és una bona actriu còmica americana que imita un tipus de diva alemanya i fins John Boles hi està bé. Això vol dir que el film és divertit. Però nosaltres hi afegim que a estones no ho és tant. Ara, que hi ha una escena en la qual els protagonistes d'una opereta n'expliquen l'argument, que és divertida per totes les que no en són i per totes les que en són.

PUBLI CINEMA
Passeig de Gràcia, núm. 57
Telèfon número 7968
Sessió contínua 3 tardes a 1 matinata
Solent i pesseta
Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu - ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els diïlluns canvis de programa

L'altre film del Tivoli, perquè encara que no ho havíem dit abans *Música en el aire* es projectava al Tivoli (adéu Tivoli pel que fa al cinema), era *Apostando a Cupido*, un bon film de Will Rogers que passa en aquella bona època de darrers del segle passat sense, però, la Mae West, cosa que és un avantatge, i amb aquell negre tan bo que sembla que s'estigui morint de mandra. Un film el títol del qual serà bo de retenir.

Un altre títol a retenir, aquest del Femina, és *El amante escrupuloso* (Le *Greluchon Delicat* de Jacques Natanson), un film francès deliciós amb aquell actor magnífic que és Harry Baur i Alice Cocca. És el triomf de l'amant vell sobre el jove que li havia pres l'amiga, cosa molt esperançadora pels espectadors d'edat. Ara, que cal ésser un Harry Baur per sortir-se'n com ell. Altrament, més val que facin els ulls grossos o que els tanquin. Un bon film molt divertit i, cosa rara en un film divertit, amb moments de veritable emoció.

Finalment al Capitol han presentat un doble programa en el qual, per excepció, la primera pel·lícula no era la més bona. No sols no era la més bona, sinó que era exactament divertida que l'altra. Un bon programa, en fi. O sigui, un bon doble programa.

El comparaven *Matando en la sombra*, aventura policíaca de Philo Vance, amb William Powell com

a protagonista i *El guapo*, història de gangsters amb l'actor de moda James Cagney.

Matando en la sombra, distreu, sobretot, per l'extraordinària traça d'ofici amb que està realitzat. La història és molt complicada, tant, que l'espectador poc atent arriba a perdre el fil de l'acció. No obstant, la pel·lícula se salva, més que per l'enigma que presenta, per la gràcia amb que està contada.

El guapo té un començament esplèndid i després deriva en una història absurda, agafada pels cabells. Però aquí, és el nervi extraordinari d'aquest actor cent per cent cinematogràfic — James Cagney — el que es guanya la simpatia del públic i li fa empassar com bresques una intriga que, altrament, hauria fadigat una mica. En resum: dos triomfs típics de la tècnica del cinema americà.

I ara aquesta setmana reposarem, que ja ens convenia, i la que ve, cosa estranya, podrem parlar de films que encara es projectaran quan sortirà *El Be Negre*. Caldrà tenir-ho en compte, perquè tenim entès que s'ho mereixeran. Les empreses volen posar l'olla gran dintre la xica. Només direm que al Catalunya projectaran un film mexicà parlat en mexicà!

MOLT IBEE!

El jutge Està Malalt de Fages de Climent, va lliurar la seva ànima a Déu, avui fa deu dies, a la una i cinc de la matinata, en una nit en la qual s'havien recaptat setanta dues pessetes amb cinquanta cèntims a la taquilla del Principal Palace.

Degut a l'estat de descomposició del difunt, l'enterament va celebrar-se a correueta i en la més absoluta intimitat. Ni el senyor Fages de Climent va assabentar-se de l'hora del sepeli.

El cop fou per al senyor Fages tan dolorós i tan inesperat, que, en el seu dolor, tractà de trobar un conhort a la seva pena imaginant que *El jutge etc.*, havia estat enterrat de viu en viu. Amb aquesta idea clavada al magí va remoure cel i terra i, després d'enviar uns quants telegrams a Madrid i visitar algunes personalitats influents, va aconseguir l'ordre d'exhumació del cadàver.

Es per això que dijous passat *El jutge etc.*, fou desenterrat en funció de nit al Principal Palace. L'escàs públic que va assistir a la trista cerimònia va poder constatar que, desgraciadament, *El jutge etc.*, és un mort i que el que més li convé és obtenir el perdó de Déu Nostre Senyor per tots els seus pecats.

A fi d'aconseguir aquesta representació pòstuma, el senyor Fages de Climent va al·legar que la reclamaven amb molta insistència els empleats de la Generalitat, els

La llevadora. — Veu? Ja li vaig dir que no era bo que la seva senyora patís deliri de grandeses!

FANTASIO
Aquest film no es reestrenarà fins la pròxima temporada
Es despatxon localitats per dissabte nit, diumenge tarda i nit i diïlluns tarda.

BABOONA Cine Actualidades
UNA EPOPEYA AEREA JOBRE EL AFRICA
Dissabte de Glòria ESTRENA
UN IMPRESSIONANT DOCUMENTAL EN ESPANYOL

quals volien veure el cadàver de totes passades.

Preveient aglomeracions a la taquilla, el senyor de Climent va tenir la pensada de repartir un miler de targes de visita entre els empleats amb l'objecte que, en presentar-les, els fos facilitada l'entrada mitjançant la rebaixa d'un 33'33 per 100 sobre el preu de les localitats.

Després de la funció, el representant de l'empresa va anar a recollir les targes de tots els empleats que les havien utilitzat: n'hi havia una.

CAMISES ALTA NOVELAT
ASSORTIT MÀXIM
SEMPRE DANIEL'S

Finalment *El jutge està malalt de Fages de Climent* ha rebut cristiana i definitiva sepultura. Descansi en pau!

Albert Préjean
Danielle Darieux
en el més alegre dels vodevils
DISSABTE DE GLÒRIA
URQUINAONA
DEDE

—Demà ja anirà més lligada aquesta processó, molt més lligada.
—Si — féu un dels presents —, lligada i a la presó.

Sempre DANIEL'S
Corbates GRANDMOND

Si del Cid s'ha dit que després de mort guanyava batalles, que direm d'aquest *Jutge està malalt* del senyor Fages?

Veiem la darrera perla que ens ofereix aquesta obra. És la crítica que en féu el senyor Sánchez Boxa a *El Día Gráfico*, de la qual no ens havíem adonat fins ara:

Fages de Climent ha escrit una comèdia en tres actes y en verso, un poco a la manera clásica española y otro poco a la manera clásica francesa. Lope y Molière parecen ser los horizontes de Fages de Climent.

I, sense donar temps de respirar, el crític de *El Día Gráfico* afegeix:

Hechos estos reparos, debemos añadir, etc.

De manera que el senyor Sánchez Boxa posa reparos a una obra escrita a la manera de Lope y Molière? Què vol, doncs, el senyor Sánchez Boxa? Que tothom escrigui com en Màrius Aguilar?

Guillermo Tell

Un tros de conversa entre Ignasi Agustí i Lluís Elies a *L'Instant*:

- I la nova obra, Elies?
- La darrera? «*Apassionata*». Ja està llesta del tot.
- De què es tracta?
- D'una obra en quatre actes.
- Quatre?
- Sí. Quatre actes curts. Millor dit: un primer acte normal i tres segons actes curts.

Tres segons actes? Ara sí que creiem que l'Elies va de dret a la renovació del teatre.

CORBATES GRANDMOND
Jamai superades

Uns «proscenis» de *L'Instant* de dimecres passat:

- * Es diu que Matilde Martín no va anar a Saragossa perquè no es va veure amb cor de cantar «*Carmen*».
- * Però també hi ha qui assegura que la culpa la té el mestre Penella.
- * Perquè retirava «*La Malquerida*» si no la cantava Matilde Moratin.

Seria curiós de saber per què a la Martín li molesta el que deixaria de fer la Moratin.

Llegiu cada setmana
El Be Negre

PRINCIPAL PALACE
DISSABTE DE GLÒRIA
Inauguració de la temporada de cine ESTRENA
La Flota Celeste
(LA ESCUADRA AZZURRA)
LA GUERRA AEREA. EL FUTUR FLAGELI DE LA HUMANITAT

COLISEUM
SABADO DE GLORIA
GARY COOPER
FRANCOIS TONE
RICHARD CROMWELL
3 LANCEROS BENGALIES
4.000 ARTISTAS MAS
Sense reestrena fins el mes d'octubre

Dissabte de Glòria **CAPITOL** CINEMA
en el
Elysia
Una producció d'exquisida beutat en una meravellós visió
Una exclusiva FEBRER I BLAY

DISSABTE DE GLÒRIA ESTRENA **Guillermo Tell** MARYLAND

orelles esgarrriades

EL QUE NO SABIEM

La Noche publica una secció cinematogràfica titulada «Sabia usted que...», en la qual es donen notícies de les «vedetes» del ram.

Hem de confessar que això sí que no ho sabíem.

LA JOVENTUT QUE PUJA

Un anunci de La Vanguardia del dia 4:

CORREDORES de 9 a 10 años desean porteria o guardar torre con buenas referencias.

Nosaltres, a aquesta edat, desitjàvem una pilota de goma, i encara gràcies.

LLEI DEL 1097

De La Humanitat de dimecres passat, parlant de la llei... que suspèn els jutges i suplents municipals de Catalunya:

això obliga a cercar per a llur aplicació disposicions legals que, estant en vigor, siguin la font jurídica on es trobi remei a aquesta falta de preceptes legislatius per a la qual cosa res tan adequat com la vigent Llei de Justícia Municipal del 1097, que fixa les condicions...

Després parlarem mal dels retrògrades!

BACH A TRAVES DE L'ORGUE

Sota aquest títol, un senyor que signa J. Ferrer Aymar ha publicat en el darrer número de la revista Scherzando, de Girona, un article que acaba així:

La música carrega sobre son si la responsabilitat del meu blasme intern. Hom no comprèn la dificultat en l'expressió mental dels sentiments corporis, i costa reaccionar quan no hi ha la sensació d'una cosa banal.

No ens podem estar de dir que a aquest senyor fa l'efecte que l'han donat pel... Bach.

ELS FULLS DE L'ARBITRE

D'un comentari futbolístic de La Publicitat del dia 9:

Qui havia d'impedir la direcció del col·legiat andalús? A qui cap la responsabilitat d'uns fulls emesos per l'àrbitre que perjudicaven sempre el Barcelona? Això només es comprèn que succeïxi en un camp on el públic català ha estat títillat de ferotge pels sevillans del Betis.

Donades les circumstàncies, cal creure que es tractava d'uns fulls clandestins.

TENNIS

Sota aquesta rúbrica, el Full Oficial del dia 8 publicava el següent:

La darrera jornada del matx internacional L. T. C. Los Angeles contra el Barcelona L. T. C. que se celebrà ahir, matí i tarda, a les pistes del carrer de Ganduxer, donà un net triomf pels components de l'onze americà, els quals saberen convertir en victòries els dos partits jugats.

Després del rugby a tretze, ara tenim, pel que es veu, el tennis a onze.

ERROR DE SECCIO

De la secció «Notícies soltes» de La Publicitat del dia 5:

Proves d'Ignífugs. — En l'express arribaren de Madrid els senyors Cambó, Ventosa i Calvell, Bertran i Musitu, Bau, Pujol i Moles.

Ho hauríem trobat més encaixat a les «Notícies pocasoltes».

«DONDE ESTA EL CAPITAN?»

Sota aquest títol anguniejat publicava el Noticiero del dia 3:

El capitán español don Francisco Pérez, actual comandante militar de la Agüera (Río de Oro), emprendió el 23 de febrero último un raid a Cabo Jubay, acompañado de un solo hombre. Hasta hoy no se tienen noticias de su paradero. Todavía no hay por qué desesperar, pues se cree que no ha tenido tiempo de haber llegado aún al punto de su destino.

Bé, gràcies...

Els projectes són mitja vida

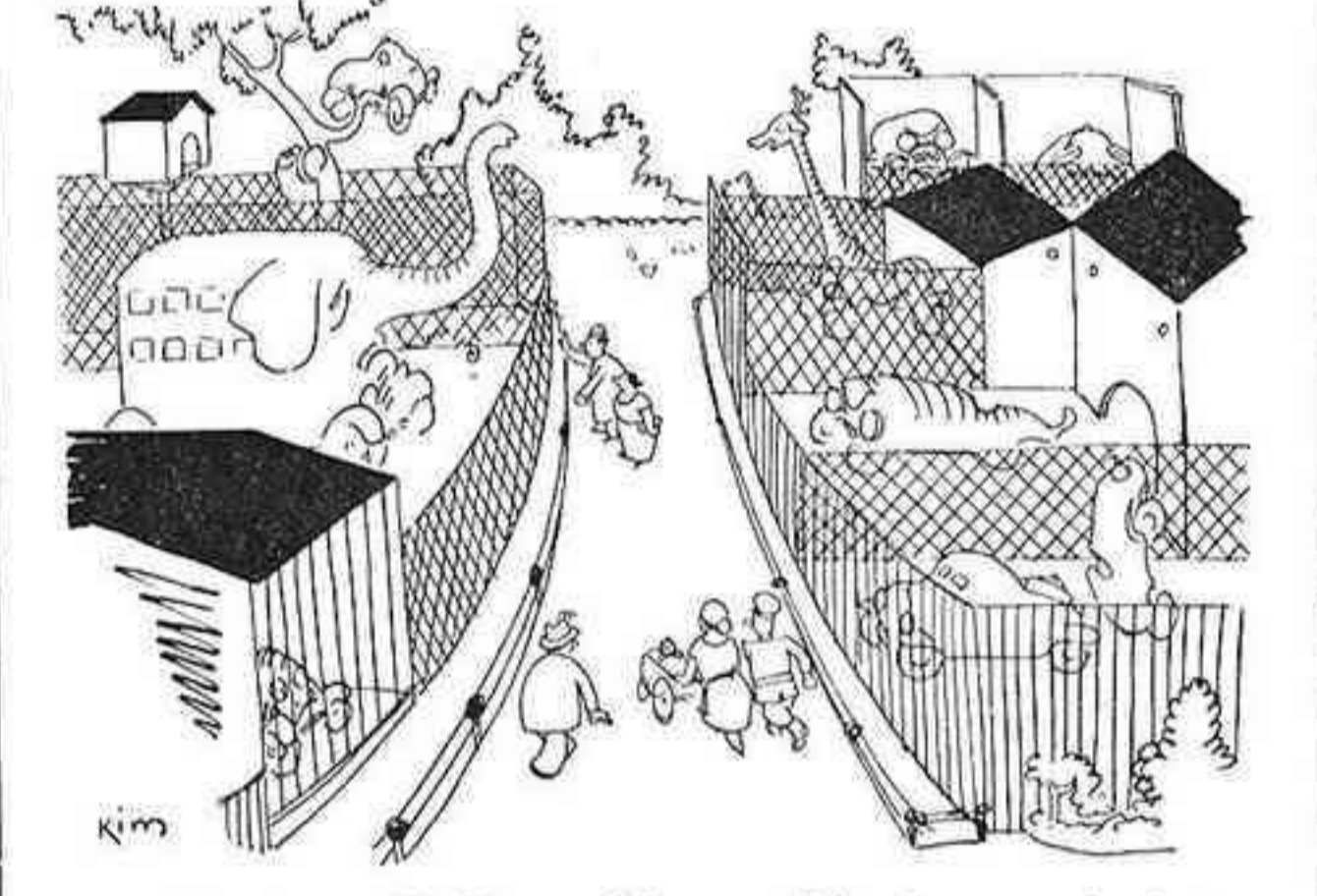
A nosaltres, l'afició a malmetre coses ja ens ve de petits; primer ens hi dedicàrem en petita escala. Més tard, en escala d'honor.

Nosaltres, com aquells aficionats a desmuntar rellotges i tornar-los a muntar sobrant-los peces, havíem somiat desmuntar tota la ciutat i tornar-la a muntar després, però també ens passava que sobraven edificis, o bé places, o bé carrers, i aleshores el projecte tenia que considerar que era impossible tirar a terra un carrer, i se l'embeïnavà.

Havíem pensat convertir la Rambla de Catalunya en boulevard. D'aquesta manera Barcelona agafaria un aire més estrangeritzat, un aire més internacional, un aire més comercial, un aire... En fi, Barcelona agafaria un aire. També ha-

entusiats estàvem amb tota aquesta sèrie de modificacions, i quan més imprescindibles les consideràvem, ens surt el senyor Pich considerant-les tant o més imprescindibles que nosaltres, i, valent-se de la seva superioritat numèrica sobre nosaltres (nosaltres només som un i ell és una colla a la vegada), es sotmet tots els projectes a la seva aprovació, els aprova i els està posant en pràctica i a nosaltres en evidència. No creiem que aquest senyor ho hagi fet amb ànim de molestar, però no deixa d'ésser curiós que pensés el també, i precisament pensés el mateix que nosaltres. Però, en fi, què hi farem! Serà cosa d'esperar que ens fem Alcaldes, o Presidents de la Generalitat, o Governadors Generals.

Mentre arriba això, ens permetem oferir-li un nou projecte, modest però honorat. Es tracta de traslladar l'edifici de la Generalitat al lloc on hi ha actualment el de l'Ajuntament, i el de l'Ajuntament engrandir-lo fins que hi càpiga l'al-

Vista imparcial del parc dels automòbils al mercat de Sant Josep.

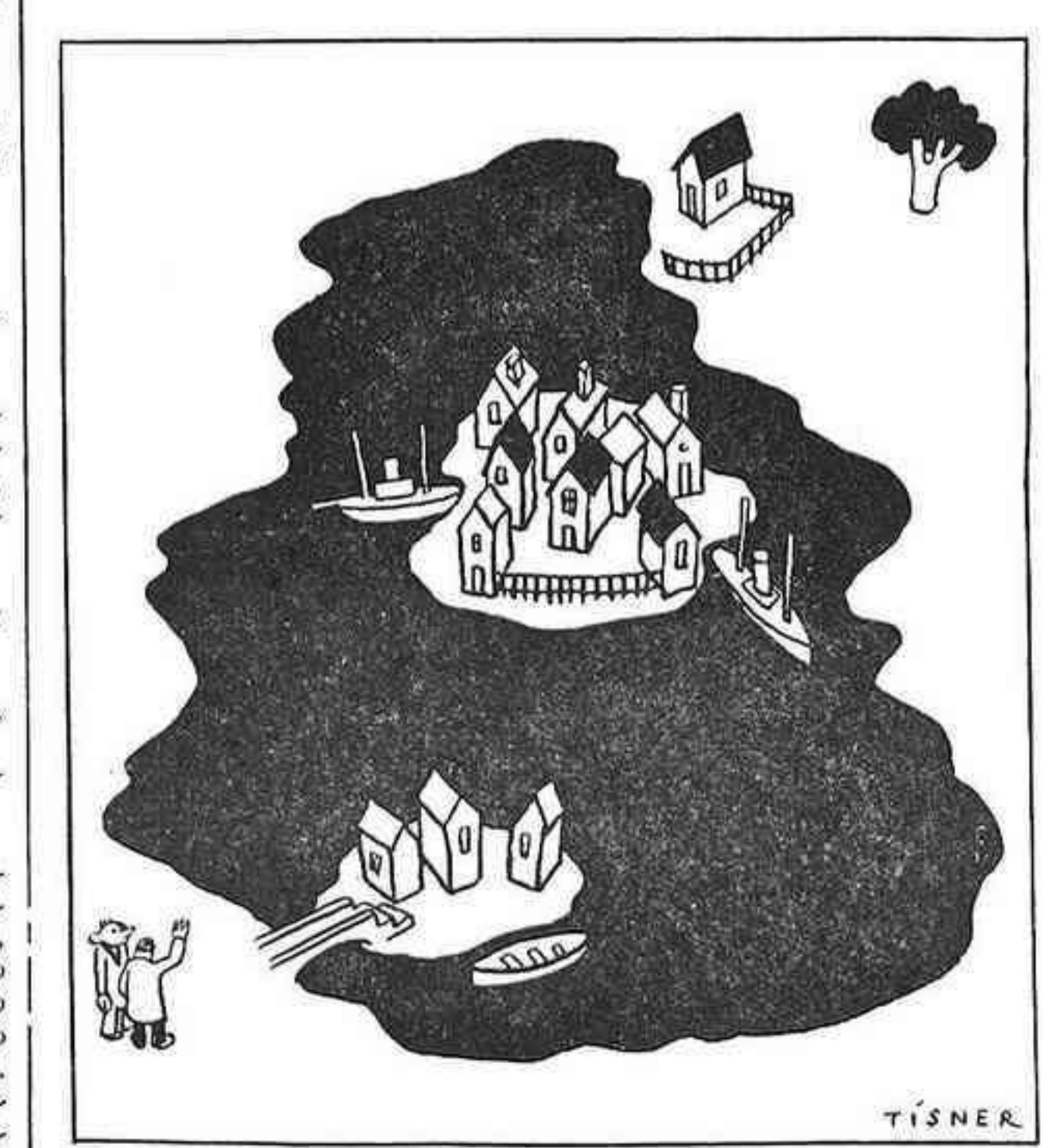
viem alimentat l'esperança de veure convertides les Drassanes en Muntanyes Russes. Això també ens posaria al nivell d'altres ciutats estrangeres: Moscou, per exemple.

Volem que el Mercat de Sant Josep es convertís en un parc d'estacionament d'automòbils. Aquest parc facilitaria el descongestionament dels altres parcs, i les parelles d'amorats podrien anar-hi a tirar panets als autoòmnibus i a espantar els «Austins».

En la nostra imaginació no havíem oblidat el cremar «El Siglo» per facilitar l'obertura de noves vies, ni l'enderrocament de convents perquè la Rambla tingués vistes a Montjuïc. Això seria una millora considerable, per quant, des del mig de la ciutat, es podria veure volar els coloms per sobre el castell i es sentirien perfectament els trets del polvorí, ara que vindrà l'estiu i tornarà a haver-n'hi, si Déu vol.

Però no s'aturava aquí el nostre cervell. Un dels projectes que projectàrem projectar era el de la construcció d'un monumental edifici al bell mig de la Plaça de Catalunya, que podria ésser destinat a billars, i sobre el qual podria haver-s'hi instal·lat comodament la Font del «Miliu». Això permetria d'eliminar d'un cop tots els soldats i totes les seves cosines que s'hi passegen actualment. (Escrivim el diumenge a la tarda.) Això els deu sorprendre, per quant no es tracta de cap enderroc, sinó d'una construcció; però hem d'advertir-los que, cas d'acceptar-se el nostre projecte, s'hauria de fer la Plaça de Catalunya a un altre lloc, i així ja obligaria a tirar a terra uns quants edificis, que és el que es tracta de demostrar. Entesos?

Guillermo Tell

(Mentre ha durat la conferència, els habitants de Stresa no han pogut sortir de llurs cases.) —I sort que no hi ha intervingut en Casimir Giral!

EL BE...RNAT METGE

En Sebastià Gasch i Enfora ens ha promès per aquesta secció una documentada rebutadeta de l'embaixador cinema amateur.

Tot fa preveure, doncs, que el Comitè Directiu de Ràdio-Associació de Catalunya farà mans i mànigues per aconseguir-ne la ràdio.

Del Romancero Gitano de Federico García Lorca, la cinquena edició del qual acaba de posar-se a la venda:

—¡Ay, Federico García, llama a la guardia civil! Ya mi talle se ha quebrado como caña de maíz. Tres golpes de sangre tuvo y se murió de perfil. Viva moneda que nunca se volverá a repetir. Un ángel marchoso pone su cabeza en un cojín. Otros de rubor cansado encendieron un candil. Amb tota franquesa i sense ganes d'ofendre ningú: ens agrada més que el P. Laburu...

L'Ignasi Agustí està enfadat perquè els de Mirador, amb un escandolós sentit de la xafarderia nostrada, varen atrevir-se a esmentar l'accidentat bateig de l'aire de què fou protagonista.

Es veu que l'home, en el que es refereix a l'aspecte aeri, volia continuar donant la sensació d'home laic i enemic dels bateigs (quins «canta-mañanas» aquests de La Veul). Sembla però que l'afer es resoldrà sense les enutjoses complicacions que nosaltres, molt abans que l'Agència Fabra i el nostre amic Joan Tomàs i Frediani, ja havíem previst i que el clou d'aquest bateig consisteix en un auster xocolata amb melindros de desagravi.

Els arbres de la Rambla (de les floristes i de tots vostres), per mitjà d'una atenciosíssima i perfumada lletra, ens comuniquen que són absolutament falses les versions que circulen aquests dies atribuint el seu primaveralet espat de fulles tendres al fet d'haver estat aixecat l'estat de guerra.

«En aquest cas — diuen els arbres — hauria semblat que tractàvem de tornar a implantar la sobirania de la fulla clandestina.» Resten complaguts els nostres comunicants.

Amb motiu de la propera «Diada del Llibre», se'ns informa que un dels arbres de la Rambla apareixerà amb les branques completament poblades de fulles dominicals.

Títols per a llibres de versos, que oferim a preus limitadíssims amb motiu de fi de temporada:

Ella i jo. Tu i l'altre. L'altre jo. Jo i... jo. El meu jo. El teu tu. Tu i jo, amor. Mentre jo i tu... El pervers «Fòcius» és probable que se'ns els quedi tots per a fondre'ls en un poema d'avançada que, en principi, faria així:

Si jo i ella som jo i tu, tu jo, meu tu, tu meu, jo teu. Amor, jo si. Amor, i l'altre? Si jo... si tu... Tu... Tu!!!

El secret per a guanyar el Premi Crexells, segons ens ha comunicat en monòleg interior la senyoreta Maria Teresa Vernet, consisteix en fer-vos editar la novel·la per les «Edicions Proa». Vegi's el cas d'El cerele màgic de J. Puig i Ferrer, el de Laura a la ciutat dels sants de Miquel Llor i ara el de Les algues roges de la nostra gentil comunicant.

I consti que no expliquem el secret per a fer quedar malament l'Ignasi Agustí.

Les «Edicions Proa», en vista de l'acaparament de Premis Crexells, han decidit canviar el seu antic lema comercial de Navego a tot vent pel no menys gràfic i suggestiu de Navego a tot gas.

Aquestes «Edicions Proa», quins progressos i quina manera de multiplicar-se a l'hora de conquerir Premis Crexells!... Ja ho diu l'Evangeli: Crexells i multipliqueu-vos!

LA LLISTA DE LA BUGADERA

—Mira: en aquesta bugada hi haurem perdut dos llençols.

L'Emiliano té la solució de l'atur forçós i se la guarda

En llegir unes importants declaracions que recollides pel senyor M. C. publicava el senyor Emiliano Iglesias a Renovación de divendres, vàrem comprendre tot seguit que l'ambaixador de Mèxic, si no ens afanyàvem, s'enduria a l'altre món el seu secret sobre la solució de l'atur forçós. Es així, doncs, que proveïts del retall de Renovación, vàrem córrer a trobar el poulan, altrament haca de don Joan March, i li pregàrem que ens vengués aclarir els seus conceptes. Com el redactor de Renovación, doncs, nosaltres podem dir també que

—No, senyor; però fa bonic. —¿Me ha visto respirar? —Tampoc. —Vejo que todavía tengo facultades. Ahora viene un párrafo claro. No todo ha de ser camelo:

«No quiero decir que nos hayamos de cruzar de brazos frente al fenómeno, porque el respeto al derecho, a la vida ajena y la necesidad de conservarla con todos los posibles elementos que la puedan hacer rendir su fruto, es cosa que se impone no sólo a los Gobiernos, sino a todos los hombres.»

«Si, señor, hay que hacer rendir su fruto a la vida ajena. Esto es mi secreto para la solución de la crisis. Míreme a mí si no. Y para esto, vea el párrafo final y respire por mí; rinda su fruto, al menos, que yo le haré los comentarios:

«Por eso, lo primero, para atenuar los efectos de esta desdicha, es una solidaridad y colaboración de los ciudadanos con el Gobierno.»

«Si, señor, solidaridad y colaboración, especialmente en las urnas.»

«En este sentido debe procederse a descontar de los beneficios que se obtengan por el capital y el trabajo, un tanto por ciento razonable que permita ser utilizado, a fin de dar trabajo a los que de él carecen.»

«Entiéndame bien: por el capital y el trabajo, no por los intereses; éstos son sagrados.»

«Pero prescindiendo en el empleo de estos medios de la iniciativa oficial, que se convierte constantemente en negocio y sincura de unos cuantos y en una burocracia que agrava el daño asfixiante que sufre el país.»

«¡Si lo sabré yo! Y vea el final:

«Encomendada esta labor a la iniciativa privada, cuyo rendimiento podría ser aumentado automáticamente con las bajas de las subvenciones públicas en todos los pueblos en que hoy no figura esta participación del Estado, estimo que habría medios suficientes para organizar en nuestro país, con éxito, una lucha contra el paro que la atenuara lo suficientemente y para que no fuera como es una perturbación amenazadora e inquietante.»

«Está claro. ¿Lo entiende? —No, señor. —Pues yo tampoco; pero yo me entiendo y bailo solo.»

«No creo en ninguno de los sistemas hasta ahora urdidos para solucionar el gran problema, un poco complicado, además por el desdoblamiento de necesidades de orden civilizado que por un criterio de solidaridad social se han convertido en exigencias de orden primario.»

—Es escèptic. —No. Escuche lo que dije en las declaraciones y a ver si me pilla rescatando:

«Creo que lo que puede hacerse con el paro, es paliarlo. No se debe suponer, con simpleza desconcertante, que rebajando la jornada se emplean más hombres, estimando incommovible esta relación de jornada y ocupación el deseo de conocer el proceso económico e ignorar que la mercancía así fabricada adquiriría precios que, prácticamente, la eliminarían del mercado o que precisamente para vencer esta dificultad el ingenio humano encontraría el medio de hacer inútil el sobreprecio de mano de obra por la multiplicidad de la producción. En uno y otro caso, el paro y lo que él representa, se agravaría.» —¿Lo comprende?

Tres Minúsculs poemes de Sebastià Sánchez Juan

El Laboratori Municipal ha trobat a La Publicitat de l'altre diumenge, degudament examinada al microscopi, els següents Tres Petits Poemes de Sebastià Sánchez Juan:

Gràcia d'aures fines com l'or amb què restaures esmes del cor.

Aquest és el primer, que es titula Ventall antic, i, contra el que sol passar amb aquesta mena de ventalls, hom pot plegar-lo i desplegar-lo en tots els sentits. Per exemple, es podria dir:

Esmes del cor amb què restaures fines com l'or gràcia d'aures.

També es podria dir:

Gràcia d'esmes aures del cor amb què restaures fines de l'or.

I així successivament. El segon poema es titula A un artífex i fa:

Argenter de somnieigs, els teus joells variant-se multipliquen els llambreigs i en drings mirallets de França.

Si algú troba aquest argenter, farà bé d'avisar al seu domicili o bé a Ràdio-Barcelona, Casp, 12, primer.

El més petit de tots és el tercer. Es titula Nit cosmopolita i fa així:

Nit de vidres i llums. Nevisqueja i el passeig esdevé d'atzabeja.

Ja s'ha acabat. Hi ha qui diu que també podia haver-se titulat Nit de Reis o simplement Nit de nevis. Però, en realitat, quan una nit cosmopoliteja de debò és inútil tot el que es faci per a dissimular-ho.

Els tres poemes petits han estat objecte de comentaris grans. S'assegura, però, que la seva publicació no tindrà, per ara, altres conseqüències que la imminent organització d'un homenatge al jurat del Premi Crexells.

Creacions DANIEL'S Corbates GRANDMOND

HISTORIA D'ESPAÑA

LECTURA 10

Ultimos consejos de Jaime I a su hijo Pedro III

«Conociendo Nos entonces que continuaba agravándose de día en día nuestra enfermedad, enviamos un mensaje a nuestro hijo el infante don Pedro, para que compartiese personalmente en Algecira (Alcira), y sabiendo él en qué estado nos hallábamos, salió en estado de lágrima, vino adonde Nos estábamos, y la misma noche que llegó se presentó a hacernos reverencia como debe hacerlo un buen hijo a su padre. Al día siguiente, volvió a vernos; juntos oímos misa, y luego de concluida ésta, en presencia de muchos ricoshombres, caballeros y ciudadanos que por allí había, le dijimos: que Nuestro Señor nos había favorecido muy par-

SASTRERIA I CAMISERIA DANIEL'S LA MILLOR INDISCUTIBLEMENT

Guillermo Tell

—I vols dir que per a la senyora Goering serà una creu, el matrimoni?